

VEZEKLÉS ÉS KÁRMA:

Az emberek *természetes igazságérzete* folytán igen régi időkre nyúlik vissza az a *tapasztalat*, hogy a jóra jó következik, míg a *gonoszságot előbb utóbb utoléri az igazság „bosszúja”*. Ebből adódóan a *bűnre szenvedés és vezeklés következik*. Azt is tudta a régidők embere (a Krisztus előtti zsidóság is), hogy az okozati törvény nem szorítkozik egyetlen földi életre, hanem több inkarnáción végig kíséri az embert, amit *bizonyos esetekben a „harmad, negyed sőt heted íziglen a fiak bűnhődnek atyáik vétkéért” formában tapasztalták meg*. E tapasztalatok részben a *természetes szellemi látásmódból*, részben *próféták és egyéb tanítók által hirdetett igazságokra épültek*, nem tudván azt, hogy harmad-, negyed-ízigleni leszármazottként *saját maguk* öltenek újra testet, hogy aztán elszenvedjék a korábban kilátásba helyezett megpróbáltatásokat. Az evangéliumokban is találunk erre való utalást. Ebben a szemléleti rendszerben (közel járva az igazság megértéséhez) *a vezekléssel a korábbi bűnök jóvátételét* (a bűnbánat külső jeleinek felöltése mellett), míg *a kármával az igazság „bosszúját” képzelték megvalósulni*. Tehát a két fogalom valós tapasztalatokon nyugodott, melyek értelmezésében erősen közrejátszott az ószövetségi „szemet szemért, fogat fogért” *természettörvény igazság szemlélete*. A szeretet Istenének *Krisztus általi kinyilatkoztatása*, majd a harmadik kijelentés szellemi tanításai megvilágították *ezen igazságok lényegét, újabb fényes bizonyítékát adva a Gondviselés bölcsességének és szeretetének*. Az „igazság bosszúja”-ként *értelmezett karma valójában csak a gonoszságban megátalkodottak osztályrésze, de nem valamiféle törvényes bosszúként*, hanem a más ellen elkövetett bűn saját magán való *megtapasztalásaként, mint a javító-nevelés egyetlen hatásos (kényszerítő) eszköze*. Az időközben jobb belátásra tért ember ugyanis megtérése, a jóban való szorgos munkálkodása által *elkerülheti a karma szenvedve nevelő törvényét*.

Ily módon maga a *mai ember vezeklése sem a jóvátételt szolgálja* - hiszen nem lehet meg nem törtéنتté nyilvánítani a bűnöket - hanem a *bűnös ember tapasztalatszerző tanulását*. E *kegyelmi alkalom eredményeként alázata, Isten iránti engedelmsége fejlődik* -védelmet nyújtva a bűnök ellen. A ***karma tehát Isten természettörvényének pogány látásmódja***, míg a *vezeklés az ószövetségi látásmódból adódó következtetés, és mint ilyen csak egy szűk részét képezi a jóságos*

Mennyei Atya hatalmas eszköztárának, melyet a megbocsátás, az adósságok részleges vagy teljes elengedése jellemez...
(Részlet a „Keresztény hittan útkeresőknek” c. könyvből)